

Kommission ikke har „lagt nogen Tendens for Dagen til at dølge Forholdets rette Sammenhæng“, men det har jeg ingen Sinde paastaet, ej heller ment.

Jeg har sagt, at Statistikken var misvisende, og det var den paa Grund af det Grundlag, der var lagt for denne Statistiks Udarbejdelse. Grundlaget var helt igennem det, at man beregnede Arbejdstiden, dels den normerede og dels den faktiske, og derpaa begrundede en Sammenstilling mellem Orlogsværftets Arbejderes Lønningsforhold og en Del private Virksomheders samt Statsbanernes Lønningsforhold; Kommissionen siger selv, at den tager til Udgangspunkt for Tidens Beregning „Gennemsnitstiden, hvori de anførte Folk virkelig — skal vi sige faktisk — har arbejdet“. Men det er et i og for sig umuligt Begreb. Enten maa man regne efter den faktiske Arbejdstid eller, hvis Grupperne er tilstrækkelig ensartede og tilstrækkelig store, med Gennemsnitsarbejdstiden. En Kombination af disse to Ting er overhovedet et statistisk set ubrugbart Grundlag. Dernæst var der ved Beregningen af denne Arbejdstids Timebetaling ikke taget tilbørligt Hensyn til, om Fridagene var lønede Fridage og Ferier, selvtagne Frihed, Sygdoms- eller Orlovsdage. Dernæst var Lønningerne stilled op for hver Gruppe efter Gennemsnit — ganske vist siger Kommissionen efter Gennemsnit indenfor saa store Grupper som muligt, og det betvivler jeg ikke paa nogen Maade, men det var ikke af Betænkningen til at se, hvorledes disse Grupper var sammensatte. Det kunde være Grupper, og det var faktisk undertiden Grupper, hvor Springene mellem laveste og højeste Lønning var saa store, at det drejede sig om flere Hundrede Kroner om Aaret. Der findes endnu i den nye Statistik et enkelt Tilfælde af denne Art, en Gruppe paa to med stort Lønningspring, men der staa saa ganske vist, at det drejer sig om en saadan Gruppe paa to, sligt var derimod ikke til at se af den gamle Statistik. Naar man saa betragter den sagkyndige Statistiks Behandling af Opgaven, hvordan den beregner Arbejdstiden, hvordan den omhyggeligt inddeler Grupperne, hvor forsigtig den er med Hensyn til Gennemsnitsberegningen, endogsaa paa underordnede Punkter o. s. v., bedes man paa Parol oprigtig sige, om det Grundlag, ud fra hvilket den tidligere Kommission havde afgivet sin Indstilling, kunde være vejledende for Ministeren, eller om det ikke var bedre at

benytte et andet Udtryk, der ender med „ledende“, men ikke begynder med „vej“.

Det vilde have været at foretrække, om den højtærede Minister havde svaret mig omtrent paa følgende Maade: „Den nye Statistik har nu givet mig et andet Grundlag — thi der er ikke — med Undtagelse af, hvad der ligefrem staaar paa Finansloven som samlet Lønning — et eneste Tal, de to Statistikker har tilfælles —, jeg har nu faaet et nyt Grundlag; dette Grundlag har dog ikke givet mig Anledning til at fravige mine Anskuelse om, at der bør normeres en længere daglig Arbejdstid ude paa Orlogsværftet“. Et saadant Svar havde været beklageligt at modtage; men det havde været et Svar, jeg som saadant ikke kunde have den ringeste Indvending at gøre imod, og det havde overført de Embedsmænd, der har siddet i den første Kommission, været et pædagogisk Svar. Disse Embedsmænd vilde da have faaet den Lære, som den højtærede Forsvarsministers Ord vilde have givet dem, ud over den Lære, som to af dem har faaet ved — efter først at have siddet i den gamle Kommission — bagefter at sidde i den nye Kommission og der se, hvordan man behandler Tal.

Ikke desto mindre er jeg ikke helt tilfreds med den nye Kommissions Betænkning. Det er ikke, fordi den paa nogen Maade er misvisende; men det er, fordi den efter min Mening lægger Vægten andre Steder, end hvor den ved disse Lønningspørgsmaal bør lægges. Man kan ganske nøje af den nye Kommissions Betænkning se, hvad der er den normerede Lønning, hvad der er Betaling for Overarbejde, hvad der er Honorarer, og hvad der er f. Eks. Udkommandopenge; men jeg synes, Sammenregningerne foregaar paa urigtige Steder. Dette er dog ikke en Bøbrejdelse mod Kommissionen for en misvisende Betænkning, men skyldes Forskel i Opfattelsen af, hvorledes slige Lønninger bør beregnes. Det eneste Sted, hvor jeg maa gøre en rent positiv Indvending mod den nye Betænkning, er med Hensyn til Beregningen af Emolumenterne. Ogsaa der erkender jeg, at den nye Kommission har handlet ikke blot loyalt, men ogsaa forsigtigt, idet den beregner Summen af dem til ca. 160 Kr. om Aaret. Men jeg bestrider dens Berettigelse til at sammenstille den Pensionsret, som Orlogsværftets Arbejdere har, og hvis Værdi er anslaaet til henimod 70 Kr. aarlig, med den offentlige Alderdomsunder-